

Arrest

nr. 87 076 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MOENS, die *loco* advocaat V. DE SCHEPPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de onderstaande bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 16 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 22 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.05.2011 werd ingediend bij de stad Sint-Niklaas door :

*T., M.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Libanon
geboren te Maraka op (...)1971
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2007 in België zou verblijven, zeer goed geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, een arbeidscontract voorlegt van de carrosserie Européenne d.d. 25.11.2009, een hechte band zou hebben met België, Nederlandse lessen zou hebben gevolgd en getuigenverklaringen voorlegt die zijn aanvraag ondersteunen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen betreffende de integratie van betrokkene kunnen het voorwerp uitmaken van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van Art. 9.2.

Betrokkene beweert dat bij een eventuele terugkeer het art. 3 EVRM mogelijk geschonden zou worden en verwijst hierbij naar de problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend. We merken op dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Deze bewering vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid, de aanvraag kan in het land van herkomst worden ingediend.

Betrokkene beweert dat bij een eventuele terugkeer het art. 8 EVRM mogelijk geschonden zou worden en verwijst merkt hierbij op dat hij zich niet verder zou kunnen ontplooien. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Deze verplichting is immers slechts tijdelijk en heeft bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel tot gevolg. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij hier familie zou hebben, waardoor ook geen breuk in de familiale relaties kan ontstaan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM. Deze beweringen worden niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard.

De advocaat verwijst naar de huidige situatie in het Midden-Oosten en de Arabische wereld en merkt op dat de situatie er onvoorspelbaar is en meent dat het terugsturen van betrokkene in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen en niet verantwoord zou zijn vanuit humanitair oogpunt. De verwijzing naar een algemene situatie en algemene internationale mensenrechtenverdragen kan niet worden aanvaard; betrokkene past dit immers niet toe op zijn eigen situatie. Hij toont op geen enkele manier aan waarom een terugkeer vanuit humanitaire oogpunt niet verantwoord zou zijn. Deze

algemene beweringen en verwijzingen worden dan ook niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard.

Betreffende de problemen die betrokkene zou hebben gekend in zijn land van herkomst en waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om naar daar terug te keren; merken we op dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om zijn beweringen te staven. Bovendien voegt hij geen nieuwe elementen toe aan de elementen die hij reeds naar voren bracht tijdens zijn asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De hier aangehaalde elementen rechtvaardigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De beweerde problemen in het land van herkomst worden niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard.

De advocaat haalt aan dat betrokkene geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde en/of veiligheid en hij op geen enkele negatieve wijze in aanraking zou zijn gekomen met de politie of gerechtelijke diensten. We merken op dat van alle in België verblijvende vreemdelingen wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgevingen. Dit element vormt dat ook geen buitengewone omstandigheid die betrokkene toelaat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 02.05.2007, werd afgesloten op 14.11.2007 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus verblijf door de raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29.10.2007 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – ongeveer 6 maanden en 2 weken – is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

1.3 Op 28 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7 al 1,2 van de wet van 15/12/1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatuut door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14/11/2007

Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 29/10/2007. Hij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3. Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen op grond van de gegevens die blijken uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift en eventuele stukken bij het verzoekschrift, gelet op de concrete middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift. De verzoekende partij zet uiteen dat zij het slachtoffer is van een gebrek aan communicatie van de Belgische staat en van een inconsequent beleid.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en het in het verzoekschrift ontwikkeld middel, wordt op het volgende gewezen:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in het kader van een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing(en) nalaat enige uitspraak, dan wel onderzoek, te doen in verband met de schending van haar privéleven. De verzoekende partij werpt op reeds vijf jaar in België te verblijven en “stukken” te hebben “*bijgevoegd aan de regularisatieaanvraag*” die aantonen dat haar leven duidelijk verankerd is in de Belgische samenleving. Zij duidt, onder meer, op het gegeven dat zij een professionele activiteit uitoefent in België en een vriendin heeft met wie zij wenst te gaan samenwonen.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM het volgende:

“Betrokkene beweert dat bij een eventuele terugkeer het art. 8 EVRM mogelijk geschonden zou worden en verwijst merkt hierbij op dat hij zich niet verder zou kunnen ontplooien. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Deze verplichting is immers slechts tijdelijk en heeft bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel tot gevolg. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij hier familie zou hebben, waardoor ook geen breuk in de familiale relaties kan ontstaan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM. Deze beweringen worden niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard.”

Nu de door de verzoekende partij beweerdelijk op 13 mei 2011 (volgens de eerste bestreden beslissing 16 mei 2011) ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf evenmin is toegevoegd aan het verzoekschrift, is het de Raad bij gebrek aan een administratief dossier en bijgevolg aan deze aanvraag, evenwel niet gekend wat de verzoekende partij in haar aanvraag met betrekking tot de door haar opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM heeft voorgehouden. Dit in het bijzonder wat betreft de elementen van haar privéleven in het kader van dit verdragsartikel waarbij zij, onder meer, voorhoudt reeds vijf jaar in België te verblijven en “stukken” te hebben “*bijgevoegd aan de regularisatieaanvraag*” die aantonen dat haar leven duidelijk verankerd is in de Belgische samenleving, waaronder het gegeven dat zij een professionele activiteit uitoefent in België en een vriendin heeft met wie zij wenst te gaan

samenwonen. Deze aanvraag is noodzakelijk om het middel te onderzoeken. Zodoende is het voor de Raad onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

2.4 Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat de tweede bestreden beslissing, met name het bevel dat aan de verzoekende partij werd gegeven, gesteund is op de eerste bestreden beslissing. Nu de Raad overgaat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen. Ook de tweede bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 maart 2012 om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN